

ošin kui kolleda waimude seš, kes tummedal walgušsel nago mo filmade ees olleks likunud, — otsego olleksid hinged mahhajánuð kehhasid watama tulnud. — Oh mo armad koddomail, mótlešin ma, kissendasin ma ennese sees, peaks teie teadma, nágema, misfuggune wodi, misfuggune maggamisse kammer minnule Parisis antud! — Ja núúd — mo emma kueo olli mo ees, just nago olleks ta ellusalt mo ees; išsa olli ka seal, wotas pahhase náoga, siis olli mo jalge otsaš, nago kóiguks ja tantsiks, mo pišsoke ódde, kes jo ammo furnud olli. — Ma arwasin, et mo pea piddi lóhkema. — Kas ma ošin furnud, woi ellasin ma weel?

Korraga káis kange wallo mo jalla sure marwa sisse, mis luust ja libhast lábbi leikas. Mis modi hakawad nemmad mind leikama? mótlešin ma. Jubba jálle teist korda nisammasfuggune wallo — oh, se olli hirmus! nad leikawad ja uritsewad mo jalla warwast! — núúd teist warwast ka! Mis nad tewad! — Agga ma tundsin, et mo jalla sáre marja soned likusid, kui warwaste kálas leigati; jubba

mul hakkaš lotus tóušma, et mo ihhosoned tuimusest árkawad. — Siis tunnen ma omma kehha peal fískumisse modi lifumist, — mis seal on? — Kaks arroto suurt rotti istuwad jubba mo riñna peal, nago tahhaksid nónu pidada, kust núúd peale hakata. Polnud ka pitkemat aega: úks hakkaš mo pašlet nárrima, teine mofka.

Ma káisin nago wálk úllesse! Ühhe táiega seišin ma terwe kahhe jalla peal vústi, surno laua peal. Mo ihho farwad wárrisesid kolledusse párrast; ma kissendasin ja húúdsin abbi ihhusit ja hingest, ni kui agga wáhhá heál sutiš, ja ollin ommeti rómo tundmisses, et ma núúd nisamma hea, kui peasnud ollin. Mo kehha tuimus ja minnestus olli lópnud. — Wótsin ennese rided, pannin ennast ridešse ja põrrutasin senni wašto uši, ni kui ma suutsin, senni kui ukjehoidja úlles árkas ja ukse lahti teggi. Ma sangessin ta faela ja nörgastasin árra. Teise hommiko, kui ma úlles árkasin, nággin et ukjehoidja sure leentoli peal ollin maggas nud. Siis anti mulle tas head kohwi, ma